Valeriu Drumes

Terasa cu umbrele

Coperta – dupa o fotografie de
Stefan Plank

© Valeriu Drumes

ISBN 973-8215-37-4

Valeriu Drumes

Terasa cu umbrele

Editura Marineasa
Timisoara, 2001

Cuprins

Partea întâi

Terasa cu umbrele

E o terasa cu statornic cin…
Aici, poetii vin si se-ntretin…
Formeaza-o rasa aparte-acesti poeti…
Pe *axis mundi* stam însiruiti…
La buzunarul meu amfitrion…
Voi, fratii mei, holtei înamorati…
De ce-am fi tristi când vremile ne-nvata…
Târcoale dau si patima si ura…
Pe nimeni nu mai judec; fac effort…
De o umbrela m-am îndragostit, monser…
Cântati, dar', sub lumina cea înalta!…
Eu Demiurgos pot visa c-am fost…

Partea a doua
Din viata lui Don Pepi
si a mirobolantei Matahara

Uneori îl întâlnesc pe Don Pepi…
Pe Matahara o întâlnesti…
Don Pepi, ce faci vara…
Niciodata nu am vazut-o pe Matahara mâncând…
Tot mai des se abate Don Pepi…
În serile de vara…
Într-o toamna, zile, sapatamâni în sir…
O singura data s-a-ntâmplat…
Iarna, ger, turturi la stresini…
În cimitir, întâlnire neasteptata…
În cenusareasa biblioteca…
Într-o noapte de iarna…

Partea a treia
Câteva dintre panseurile lui Don Pepi
si ale mirobolantei Matahara
(transpuse sub forma de poeme într-un singur vers)

Întins în iarba moale…
Lumina, când m-atinge…
As vrea sa zbor…
Viata mea e în tramvai…
Sunt hoinar…
Coboara corbii…

Nu sunt vesel…
Cum stau în ger…
Nici binele…
Nici talpa mea…
Înrourat, un tren…
Visez, tot mai visez…

„În timp ce omul de stiinta vede tot ce se întâmpla într-un punct al spatiului, poetul simte tot ce se întâmpla într-un punct al timpului.”

Vivian Bloodmark

Partea întâi

Terasa cu umbrele

*
* *

E o terasa cu statornic cin
ce se desteapta-n zvon de pasarele;
umbrelele, batând din aripi, lin,
alunga toate duhurile rele.

*
* *

Aici poetii vin si se-ntretin
la un pahar de vorba si cafaina;
eu îi ascult, în cinstea lor închin
si ma patrunde starea lor de taina.

*
* *

Formeaza-o rasa aparte-acesti poeti
legati prin mii de nevazute fire.
Huliti-i, izgoniti-i, daca vreti!
Izvodul altei lumi e-a lor menire.

*
* *

Formeaza-o rasa aparte-acesti poeti
legati prin mii de nevazute fire.
Huliti-i, izgoniti-i, daca vreti!
Izvodul altei lumi e-a lor menire.

*

* *

La buzunarul meu amfitrion
se-nghesuie procletii, geanabetii;
ci eu ma dedublez cu anason,
care-i adus din blândele Elvetii.

*

* *

Voi, fratii mei, holtei înamorati
de junele hiltrune si perverse,
întoarceti ochiul vost' si admirati
si gratia, si dansul ideilor submerse!

*

* *

De ce-am fi tristi când vremile ne-nvata
ca nu sunt glorii pentru vesnicii?
Sa dam masura **v i e t i i** într-o viata
si sa sorbim din chin si bucurii.

*

* *

Târcoale dau si patima si ura
si pe la mese vin si intrigi tes;
dar, la doi pasi, ce gingasa-i rasura
când floarea ei zâmbeste cu-nteles!

*

* *

Pe nimeni nu mai judec; fac effort
sa-l înteleg pe fiecare-n parte
si îmi ajunge minimul confort
de-a fi aici si-atâta de departe.

*

* *

« – De o umbrela m-am îndragostit, monser,
caci între toate-i unica si pura,
chemând cu insondabilu-i mister
spre ultima, suprema aventura.»

*

* *

Cântati, dar’, sub lumina cea înalta!
Minunatie-i fiecare zi.
Cât inima e vie si tresalta,
în voi rodesc ascunse energii.

*

* *

Eu Demiurgos pot visa c-am fost,
fara sa-mi caute cineva vreo vina,
când pe terasa stam în ceasul nost’
noi, cei surâzatori spre ce-o sa vina.

Partea a doua

Din viata lui Don Pepi
si a mirobolantei Matahara

Pe Terasa cu umbrele am redat, în fata comesenilor, momente din viata lui Don Pepi si a mirobolantei Matahara, personaje si reale, si fantastice, parca. Ele (cele doua personaje) s-au cunoscut, probabil, în alta existenta sau se vor cunoaste într-o viata viitoare.

*
* *

Don Pepi poarta (mai tot timpul) un pardesiu „ornat” cu franjuri de captuseala atârnând prin crapaturi; burlanele pantalonilor sunt suflecate pâna deasupra gleznelor; mai poarta doi ciorapi de culori diferite si niste pantofi scâlciati, cu tocurile foarte roase; toalele par a se sustine pe o fibra de maratonist; la fizionomie, aduce a fachir.

*
* *

Matahara se arata (în orice anotimp) înfasurata într-un maldar de cearsafuri, sema-nând cu burnusurile arabesti, din care nu i se vede decât conturul bucalat si rubicond al fetei, cu privirea impasibila, ce trece dincolo de fiinte si lucruri.

*
* *

Uneori,
îl întâlnesc pe Don Pepi
când traversez liniile
de cale ferata,
din pitorescul si patriarhalul cartier
RONAT (cotropindu-l, mirozna de soc
îl transforma într-un tarâm mirific).
Eu vin dinspre oras, Don Pepi
pleaca (sau invers);
ne oprim între linii, unul în dreptul
Celuilalt,
privindu-ne în ochi, ca doi prieteni
de-o viata.

Îi zâmbesc; Don Pepi schiteaza un surâs timid

care îi lumineaza treptat chipul.
– Cum o mai duci, Don Pepi?
– Bine – raspunde el,
si ne vedem fiecare de drum.

*
* *

Pe Matahara
o întâlnesti cel mai adesea în tramvai,
pe diferite linii si trasee,
alese, de fiecare data, din misterioase
Motive.
Se asaza pe un scaun
si se plimba
pe aceeasi ruta, de dimineata pâna seara.

Vara, iarna,
înfasurata în cearsafuri
(de culoarea nisipului saharian),
din care nu i se vede decât obrazul,
priveste îndelung pe fereastra,
în calatoria exotica (pentru ea)
sau doarme ore în sir
Neclintita.

*
* *

– Don Pepi, ce faci vara,
când e tare cald ? – încerc sa-l descos.
– Io… printre copaci,
mai ascult cum cânta
Pasarile…
– Da’ nu te plictisesti ?! – îndraznesc.
.....
– Mai si zbor…

*
* *

Niciodata
nu am vazut-o pe Matahara mâncând;
dar mi-o imaginez

coborând din tramvai la capat
de linie,
unde, în linistea imasului,
cearsafurile de pe ea îi tin loc
de jilt, când s-asaza.

Din una dintre multele ei sarsanale
Scoate
un coltuc si un bot de brânza,
din care frânge, duce la gura,
mai arunca la câinii vagabonzi
roind în preajma-i.

*
* *

Tot mai des se abate Don Pepi
pe la atelierul de cizmarie.
S-a îndragostit, banuiesc eu,
de Mioara, oachesa pantofareasa,
caci îl surprind îmbiind-o cu bomboane
(garnisite cu scame si fire de tutun),
pe care le desprinde
dintr-un gogoloi de coji de pâine
si bucati de salam,
scos din buzunarul pantalonilor.
Aratându-se încântata, Mioara îi zice:
– Pepi, bei vermut alb?
– Beau, raspunde Don Pepi.
Mioara se duce la robinet, umple
un pahar cu apa
si i-l ofera galant.
. . . . . .
– Pepi, îi bun vermutu'?
– Bun!… Buun!!…

*
* *

În serile de vara,
Matahara poposeste pe un câmp

presarat cu flori de romanita;
aici se pregateste de-nnoptat,
asezându-si o sarsana sub cap,
drept perna,
privind spuza de stele
pâna adoarme.

*

* *

Într-o toamna,
zile, saptamâni în sir,
Don Pepi se posteaza
în fata atelierului de cizmarie,
înainte de ora deschiderii.

– Îti place Mioara? – îl abordez, de fata cu ea.
– Da, da’ are barbat… – o-ntoarce el.
. . . . . .
– Daca divortez, ma iei de nevasta? – risca Mioara.
– …Îhî…

*

* *

O singura data
s-a-ntâmplat sa intru în vorba
cu Matahara;
mergeam agale pe-o strada
si deodata o zaresc asezata
pe-un grilaj în fata unui bloc.
Ma opresc lânga ea, îndraznind:
– Buna ziua, mami. Ce mai faci?
– Sed – îmi raspunde blând.
– Locuiesti pe-aici?
– Da…
– Nu mai mergi cu tramvaiul? – insist eu.
. . . . . .
– Ia… mai stau putin…

*

* *

Iarna, ger,
turturi la stresini
si flori de gheata-n ferestre.

Îmi apare-n cale Don Pepi
si-l întreb:
– Don Pepi, ai lemne?
– Ma nu – îngaima el.
– Si cum o sa te-ncalzesti? – adaug eu.
– …Mai aprind becu'… si iaca…

*

* *

În cimitir,
întâlnire neasteptata
cu Matahara:
pe când treceam pe tacute alei
spre lacasul dragilor,
o vad asezata pe-o bancuta,
în dreptul unui mormânt.

Am privit-o din mers, fara sa stiu
cu ce rost se afla acolo:
se odihnea, se ruga priveghind
sau se lasa mângâiata de linistea
si aromele
amurgului de toamna?!

*

* *

În cenusareasa biblioteca
de lânga cizmarie,
bibliotecara, privind sagalnic spre Don Pepi:
– Îmi tai niste lemne pentru foc?… Te rog, Pepi!…
– …Poate, mâine…

Gogind pe lânga soba,
Don Pepi îmi cere o tigara;
îi întind pachetul, îsi ia una,
si-o aprinde,

scutura scrumul în palma stânga.
– Hai sa filozofam, pret de-o tigara!
Si, brusc, lansez ideea:
– Don Pepi, te consideri om?
. . . . . .
– Mai stiu io?!…

*
* *

Într-o noapte de iarna
ma-ntorceam spre casa
cu un tramvai întârziat
si, coborând la statia terminus
din fata depoului,
îl aud pe vatman mustruluind pe cineva;
ma întorc si o vad pe Matahara,
expediata cu bruftuluieli din vagon.

Si-a asezat calm sarsanalele pe trotuar,
asteptând, parca, un alt tramvai
spre o destinatie doar de ea
Cunoscuta;
întrupatu-s-a, acolo,
în pustietatea noptii,
zeita singuratatii.

Partea a treia

Câteva dintre panseurile lui Don Pepi si ale mirobolantei Matahara

(transpuse sub forma de poeme într-un singur vers)

*

* *

Întins în iarba moale, cerul îmi mângâie fruntea.

(Don Pepi)

*

* *

Lumina, când m-atinge, adesea ma-nfioara.

(Matahara)

*

* *

As vrea sa zbor, sa ma fac nor.

(Don Pepi)

*

* *

Viata mea e în tramvai, n-am nici o dorinta.

(Matahara)

*

* *

Sunt hoinar si n-am habar de griji si de dusmani.

(Don Pepi)

*

* *

Coboara corbii – gosti înfometati – la cina mea saraca.

(Matahara)

*

* *

Nu sunt vesel si nici trist, nici zabavnic, nici grabit.

(Don Pepi)

*

* *

Cum stau în ger, îmi pare ca-s trasa prin inel.

(Matahara)

*

* *

Nici binele nu tine cât uitarea.

(Don Pepi)

*

* *

Nici talpa mea nu-i demna sa calce pe omida.

(Matahara)

*

* *

Înrourat, un tren m-asteapta pe o stea.

(Don Pepi)

*

* *

Visez, tot mai visez nespusa întâlnire.

(Matahara)

VALERIU DRUMEs (pseudonim al celui cu numele **Mustetiu Valeriu**) s-a nascut la Timisoara, în anul 1943. Practica diverse meserii, publica, în periodice si volume, poezii, articole, cronici. A debutat editorial, în anul 1981, cu volumul ***Cântece de vindecare.*** Face parte din gruparea cenaclului **Pavel Dan;** este membru fondator al Societatii si al ziarului **Timisoara.**

Editura

Pentru Valeriu Drumes poezia se isca din starile crepusculare, germinând atitudini în care saltul spre imaginar alterneaza cu strania greutate a imaginii cotidiene. În catrene, ce arata un fin simt al eufoniei si nu putine clipe asternute cu bune rezultate pe fila culturii, Valeriu Drumes surprinde tarâmul de taina al poetului si bucuria poeziei, fara a ocoli seva seducatoare si ametitoare a boemei. Privita dinspre boema, „Terasa cu umbrele" devine un spatiu sacral, acolo unde se izvodeste un alt cosmos si unde fiecare se poate visa un Demiurgos.

Secventele poetice cu Don Pepi si „mirobolanta" Matahara nu se îndeparteaza prea mult de imaginarul primei parti. Lumea marginala intra fara rezerve în poezie. Simbolurile ei pot coagula un discurs poetic incitant, ce dezvolta si elibereaza stratificari semantice. Este ceea ce face, cu o mare libertate, Valeriu Drumes în acest volum.

Alexandru Ruja